

DJÄVULSGREPPET

Lina Wolff

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Welcome to my house. Come freely. Go safely; and leave something of the happiness you bring!

Bram Stoker

När hon kommer till Florens är alla älskande par det första som överväldigar henne. De går i valvkantade gångar längs innerstadens fasader och ovanför deras huvuden löper mörka, åldrade bjälklag. Allt är hett och storslaget, inte alls som hon föreställt sig att det skulle vara när hon en gång för många år sedan blivit stående med ett tåg på stationen. Då dalade stora snöflingor ner mot vad som tycktes vara en skör, kall och sovande stad. Men nu är det alltså alla älskande par i värmen. Man hör dem genom de öppna fönstren, genom väggarna i hans lägenhet. Kvinnoskriken, och så mumlet och skratten en stund senare.

– Har alla här sex så här, säger hon, och hela tiden dessutom?

– Ja, svarar han. Är det något konstigt med det?

– Nej, säger hon, inte alls.

Hon tänker att hon kommer från en mycket karg trakt. Hon tänker också att hon har mycket att lära, och att mannen vid hennes sida kan vara den som hjälper henne in i detta nya. Från takterrassen sträcker de ockrafärgade

tegeltaken ut sig framför dem och Florens från ovan tycks vara andra chakrats stad. Andra chakrat är underlivet och dess färg är orange. Orange, ockra, en av denna stads helt självklara färger. Allt stämmer, tänker hon, allt stämmer, äntligen stämmer allt.

Svetten ligger som en ständig hinna på deras hud. Hon tycker om lukten av hans. Hon tycker om allt hos honom, trots att han är så ful. Han har ett långt, mörkt, tovigtt hår som han drar ner längs huvudets sidor som för att dölja sitt ansikte. Men ett sådant ansikte kan ingen dölja och hon tar håret, fäster det bakom hans öron. Han säger att han skäms. Hon säger att han inte ska skämmas, att hans ansikte bara ger manligheten ytterligare en dimension och dessutom bildar det en skönt skorrande kontrast till den så feminint intagande staden. Han ler vantroget, nästan blygt. Folk de möter kollar först på honom, sedan på henne, sedan på honom igen. Han säger att det är första gången som detta händer.

– Folk stirrar för att de inte fattar hur någon som du kan vara tillsammans med någon som jag, säger han.

Men en del kvinnor fattar, och de fattar precis. Visar sitt intresse på ett sådant sätt som vissa latinska kvinnor gör. Vid ett tillfälle när de sitter på en parkbänk kommer en kvinna fram för att dricka ur fontänen bredvid. Hon ställer sig vid sidan om honom och böjer sig fram så att hennes rumpa hamnar någon halvmeter från hans ansikte. Han ler nöjt.

– Det är för att jag är med dig, viskar han. De ser mig aldrig annars.

Hon beaktar naturligtvis möjligheten att han ljuger för henne redan här, men slår bort tanken. Han sitter ju där, bredvid henne, behagligt tillbakalutad med armarna längs bänkens ryggstöd och svettdoften som stiger ur armhålorna. Det finns inget att oroa sig för. Han är harmlös, motbudande för alla utom för henne. Han är en harmlös liten tjockis. I efterhand ska hon (bittert) tänka att det inte finns något sådant som harmlösa små tjockisar.

Snart börjar kvinnorna uppmärksamma honom alltmer. Hon ser hans glädje och kan först inte låta bli att le lite. Det är ju hon som står för hans förvandling, det är hon som driver den. Tar alla hans urtvättade, grå t-shirtar och slänger. Ser till att han köper linneskjortor i ljusa färger, deodorant och nya jeans.

– Jeans, säger hon, kan skapa en kropp, men de kan också ödelägga den.

Hon förklarar att man till exempel inte kan ha stentvättade jeans till svarta, fina, lite blanka skor vars klackar låter mot stenläggningen när man går.

– Då ser man ut som en försäljare av styrmekanismer för lastbilsindustrin, säger hon.

– Men det är ju ungefär det jag är, svarar han.

Hon skrattar generat.

– Just det, det är ungefär det du är. Men det hindrar inte att du sparar de fina svarta skorna till någons begravning och sätter på dig sneakers till vardags.

Han lyssnar och lär. Går efter henne i köpcentret och köper allt hon tror ska passa honom. Hon säger att det

nog skulle vara fint om han rakar av allt hår, eller så att bara någon millimeter mörk matta finns kvar, som Shane i *The walking dead*. Han googlar och nickar.

– Men ansiktet då? säger han sedan. Folk kommer att bli rädda när de ser det.

– Jag tror du kommer att se annorlunda ut, säger hon. Som om du inte försöker dölja något, som om du är stolt över din mer skrämmande sida.

Han lyder. Hon springer med honom i parkerna på morgonen innan hettan lägger sig över staden. Sakta minskar magfettet. Hon tar med honom till gym och medan hon gör magövningar på mattan tränar han biceps framför spegeln.

– Jag ser ut som *un cazzo*, en jättekuk, som står och gör armböjningar när jag är så här hårlös, säger han.

Hon skrattar. Hon älskar när han håller på så, när han är ful i mun och svettig, hon är svältfödd på folk som har distans till sig själva. Förvandlingen fortsätter. Sallad varje kväll, frukt till frukost. Massor av sex på det, så att manligheten står ut ur varje por när han lämnar hemmet. På morgnarna står hon i fönstret och betraktar nöjt (men naivt) sitt underverk när det går ut i världen.

Det praktiska behöver stagas upp. Lika bra så snart som möjligt, så de vet var de har varandra.

– Javisst, säger han. Säg du.

Först och främst: hon har kommit med enkelbiljett. Nej, ingen retur. Hon visste ju inte hur det skulle bli med något. Men ett jobb, säger han, hon måste väl ha ett jobb där hemma? Nej, hon har sagt upp sig. Hon orkade inte mer. Hon hatade jobbet, det förstörde henne, åt en liten tugga av hennes inre varje dag. Till slut fick hon nog.

– Sa du *upp* dig? säger han.

– Exakt. Hon gjorde slag i saken och gick in till chefen en morgon, förklarade att hon fått nog av livet på kontoret med de köttfärgade mattorna och de brunbetsade fönsterkarmarna och att hon därför sa upp sig.

– Men vad ska du leva på? frågar han oroligt.

– Dig, säger hon.

Han ser för ett ögonblick precis så förfärad ut som hon önskat.

– *Mig?* säger han.

– Är du inte tät nog? säger hon. Jag trodde du var en sådan man som man kan luta sig emot.

Skräcken verkar ha klamrat sig fast i hans ansikte.

– Jo, det är jag, men ...

Hon skrattar och säger att han inte ska oroa sig. Hon har pengar.

– Hur mycket? undrar han.

– Tillräckligt för att jag ska slippa ta betalt av dig när vi har sex, säger hon.

Han hostar nervöst. Hon säger att det var ett skämt. Att hennes pengar räcker, det blir snarare han som får snylta på henne. Han säger att han aldrig har gjort något sådant. Aldrig snyltat på en kvinna, aldrig sagt upp sig, aldrig haft pengar på kontot »bara så där«. Hon rycker på axlarna. Folk är olika. Han säger att han kommer från en lantbrukarfamilj där det, om man inte ville bruka jorden, vore otänkbart att lämna ett arbete utan att ha säkrat ett annat. Hon rycker på axlarna igen. Som sagt, folk är olika. Ska hon stanna länge får hon börja göra något, läsa en kurs med inriktning på ett visst jobb, eller kanske översätta manualer för industrin. Dessutom har hon alltid velat lära sig simultantolka och i Florens finns två skolor. Okej, säger han. Allt hon säger går bra. Hon kan bo hos honom ett tag så slipper hon betala hyra. Om hon vill vara i Italien ett tag, hos honom. Hon kan göra middagarna, så är det jämnt.

Hon går runt i vindsvåningen som tycks henne som ett himmelrike. Två badrum med dusch i varje. Tegeltaken, Santa Maria Novellas kupol som höjer sig över allt

annat, någon som nynnade nere på gården, blommor som prunkade i grannens blomsterlådor. I kylen låg kallt vitt vin. Inne i innergården tållkronor avtecknade sig mot himlen och i skymningen letade sig en syrlig doft av bränd kåda in genom sovrummets öppna fönster.